La rosa de la meva vida

En Marc tenia vint-i-dos anys i vivia obsessionat amb aprofitar cada moment de la seva vida. Des de petit sabia que tothom tenia una rosa invisible que representava la seva existència. Cada pètal simbolitzava una etapa de la vida: el gris representava la tristesa i la monotonia, mentre que el vermell reflectia l'alegria i els records feliços.

Quan una persona moria, el Guardià examinava la seva rosa. Si era vermella, podia entrar al paradís i descansar en pau. Si era gairebé tota grisa, havia de reencarnar-se, oblidant la vida anterior i conservant només el resultat final de la seva rosa.

En Marc sabia que la seva rosa anterior havia estat gairebé grisa. Per això, tenia una por constant de tornar a fracassar. Intentava aprofitar cada dia al màxim, evitava la tristesa i se sentia culpable quan no feia res d'especial. Estava convençut que, si aconseguia acumular prou moments feliços, podria escapar de la reencarnació.

Aquesta obsessió també afectava les seves relacions. La seva amiga Júlia, a qui coneixia des de l'adolescència, va començar a preocupar-se per ell. Abans podien passar hores asseguts en un banc parlant de qualsevol cosa, però ara en Marc necessitava planificar cada activitat i convertir qualsevol estona lliure en una oportunitat per ser feliç.

Una tarda, mentre passejaven pel parc, la Júlia li va preguntar:

—Marc, no et sembla que últimament estàs massa obsessionat amb això de ser feliç?

—No ho entens, Júlia. No puc perdre el temps. No vull acabar com en la meva vida anterior.

—Però no pots estar content cada segon de la teva vida. Tothom té dies dolents.

—Precisament per això he d'aprofitar els dies bons al màxim.

La Júlia el va mirar amb tristesa abans de respondre:

—Però, si et passes la vida intentant ser feliç, quan tindràs temps per viure de veritat?

En Marc no va saber què contestar. Va preferir canviar de tema, convençut que la seva amiga no comprenia la importància de la seva missió.

Amb els anys, la seva obsessió va anar a més. Va aconseguir una bona feina, va viatjar a molts països i va conèixer persones de tota mena. Tot i això, mai no se sentia satisfet. Quan acabava una experiència, ja pensava en la següent. No suportava la idea de passar una tarda sense fer res, perquè creia que cada moment perdut podia convertir-se en un pètal gris.

Fins i tot va començar a allunyar-se de les persones que estimava. Quan algú li explicava els seus problemes, en Marc s'impacientava perquè sentia que aquella conversa li robava temps.

Un dia, la Júlia va decidir parlar-hi seriosament.

—Ja gairebé no parlem com abans —li va dir—. Sempre tens pressa per anar a algun lloc o fer alguna cosa.

—És que tinc moltes coses per fer.

—Sempre tens moltes coses per fer, Marc. Però mai no tens temps per a les persones que t'importen.

—Ho faig pel meu futur. Vull que la meva rosa sigui vermella.

—¿I de què et servirà tenir una rosa vermella si, pel camí, perds totes les persones que t'estimen?

En Marc es va quedar en silenci. Durant uns segons, va sentir que les paraules de la Júlia tenien sentit, però la por va acabar dominant-lo.

—No puc arriscar-me —va respondre finalment—. No puc permetre'm tornar a fracassar.

La Júlia va sospirar, sense saber què més podia fer per ajudar-lo.

—Espero que algun dia entenguis que no tot a la vida ha de servir per aconseguir alguna cosa.

Després d'aquella conversa, la seva amistat es va anar refredant. En Marc va continuar perseguint la felicitat, convençut que era l'única manera d'aconseguir el paradís.

Quan va arribar als vuitanta-set anys, la seva salut va començar a empitjorar. Ja no podia viatjar tant, treballar com abans ni participar en totes les activitats que havia planificat. Per primera vegada, es va veure obligat a passar llargues estones a casa, sense poder controlar el que li passava.

Al principi, ho va viure amb desesperació. Pensava en tots els llocs que encara no havia visitat i en totes les experiències que li quedaven pendents. Però, a poc a poc, va començar a recordar les petites coses que havia deixat enrere: les converses amb la Júlia, les tardes tranquil·les al parc i els moments en què no calia fer res més que estar amb algú.

Una tarda, assegut al costat de la finestra, va murmurar:

—Potser la Júlia tenia raó...

Però ja feia molts anys que no parlava amb ella i no sabia ni on era. Va comprendre que havia passat gran part de la seva vida preocupant-se per un futur que no podia controlar, mentre deixava escapar un present que mai no tornaria.

Poc temps després, en Marc va morir.

Quan va obrir els ulls, es trobava en un jardí immens, ple de roses invisibles que ara es podien veure perfectament. Davant seu hi havia el Guardià, una figura que examinava les flors de totes les ànimes que arribaven.

El Guardià va observar en Marc i li va demanar que s'apropés.

—Ha arribat el moment de veure què has aconseguit —va dir.

En Marc va mirar la seva rosa amb esperança. Però, quan la va veure, el seu cor es va omplir de desesperació. Hi havia alguns pètals vermells, però la majoria eren grisos, enfosquits per la por, la solitud i la seva obsessió per ser feliç.

—No pot ser! —va exclamar—. He passat tota la vida intentant fer-ho bé!

El Guardià va observar la rosa sense mostrar cap emoció.

—Has viscut segons les teves pròpies decisions. Ara n'has d'acceptar el resultat.

—Però jo només volia ser feliç! Volia evitar tornar a fracassar!

—Has confós la felicitat amb una obligació. Has intentat evitar cada moment trist, però també has deixat escapar molts dels moments que podien haver donat sentit a la teva vida.

En Marc va abaixar el cap.

—Així doncs... no hi ha cap altra oportunitat?

—Has de reencarnar-te.

—No! Si us plau! Ara ho entenc! Aquesta vegada ho faré diferent!

Però les seves súpliques no van canviar res. El Guardià va fer un gest i la rosa va desaparèixer. En Marc va sentir que tots els records de la seva vida s'esvaïen, fins que no va quedar res més que una sensació profunda de fracàs.

Després, tot es va tornar fosc.

En Marc va tornar a néixer en una altra família i en una altra època. Quan va créixer i va aprendre les regles de la rosa, va comprendre que la seva vida anterior no havia estat suficient. Encara que no recordava què havia fet malament, sentia que havia de demostrar que aquesta vegada podia aconseguir-ho.

Aleshores es va prometre que aprofitaria cada segon, que evitaria la tristesa i que no tornaria a perdre el temps. Sense adonar-se'n, estava a punt de repetir exactament els mateixos errors.

I no era l'únic. Milions de persones vivien atrapades en aquell mateix cicle. Totes intentaven ser felices a qualsevol preu, perquè tenien por de morir sense haver aconseguit una rosa vermella. La tristesa s'havia convertit en una vergonya, i la felicitat, en una obligació que ningú no podia deixar de complir.

Mentrestant, el Guardià continuava examinant les roses de les ànimes que arribaven al jardí. Algunes eren vermelles i permetien als seus propietaris entrar al paradís. D'altres eren gairebé grises i condemnaven les ànimes a començar de nou, conservant només el record d'un fracàs que no podien explicar.

Una vegada, mentre examinava una nova rosa grisa, el Guardià es va aturar uns instants. Va observar els pètals i després va mirar el jardí, ple d'ànimes que havien viscut amb la mateixa por.

—Quantes vegades haurem de repetir aquesta història? —va murmurar.

Però ningú no li va respondre. Les regles continuaven sent les mateixes, i ell havia de continuar complint la seva funció.

El cicle no s'acabava mai. Cada nova vida començava amb la mateixa por i acabava amb la mateixa incertesa. Les persones intentaven evitar el sofriment, però, en fer-ho, sovint s'oblidaven de les coses que realment feien que la vida valgués la pena.

Potser el veritable terror no era morir amb una rosa grisa, sinó passar-se tota la vida intentant corregir un fracàs que no podies recordar, sense adonar-te que la por de fracassar t'estava impedint viure.

I el pitjor de tot era que, quan morissis, potser tornaries a néixer i ho intentaries una altra vegada.

Exactament igual.

Per sempre.